

РЕШЕНИЕ

№ 680

гр. Шумен, 12.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ШУМЕН, XII-И СЪСТАВ, в публично заседание на пети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Надежда Д. Кирилова

при участието на секретаря Теменужка Б. Димитрова
като разгледа докладваното от Надежда Д. Кирилова Гражданско дело № 20233630100749 по описа за 2023 година

Предявен е осъдителен иск с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 3 от Кодекса на труда /КТ/, във вр. чл. 225, ал. 1 от КТ.

Производството по настоящото дело е образувано по искова молба от И. Д. Д., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. Шумен, ул. *** № 24, ет. 3, ап. 8 чрез адв. Невена Димитрова от ШАК срещу „Баумит ****“, ЕООД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, обл. София, ул. „****“ № 38, представляван от управителя Николай Михайлов Бъчваров.

Ищецът И. Д. Д. твърди, че работил в ответното дружество на длъжността „Регионален мениджър“ на безсрочен трудов договор и пълно работно време от 8 часа, считано от 12.11.2009 г. Сочи, че съгласно последното сключено между страните Допълнително споразумение № ***/14/25.01.2022 г. към Трудов договор № ***/12.11.2009 г., считано от 01.01.2022 г., основното му трудово възнаграждение било в размер на 3 118.08 лв., а размерът на допълнителното трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит, т. е. клас за прослужено време бил в размер на 8.40% към 01.01.2022 г. или 261.92 лв. или размерът на месечното му брутно трудово възнаграждение възлизал на 3380.00 лв.

Твърди, че със Заповед № ***/15/12.04.2022 г., връчена му на 19.04.2022 г., трудовото му правоотношение с ответното дружество било прекратено, считано от 19.04.2022 г. на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, предл. второ от КТ, във вр. чл. 329 от КТ, като причина за прекратяването била посочена: „във връзка с изменение на щатно-длъжностното разписание от 11.04.2022 г. и проведен подбор във връзка с чл. 329 от КТ“.

Ищецът И. Д. излага, че оспорил Заповедта за прекратяване на трудовото му правоотношение пред Районен съд – Шумен и с Решение № ***/09.09.2022 г., постановено по гр. дело № ***/2022 г. по описа на ШРС, потвърдено с Решение № ***/23.12.2022 г. по в. гр. дело № ***/2022 г. по описа на ШОС и влязло в законна сила на 04.02.2023 г., уволнението му, извършено със Заповед № ***/15/12.04.2022 г., било признато за незаконно и отменено, и бил възстановен на предишната работа „Регионален мениджър“ при ответното дружество. Твърди, че по цитираното дело предявил и претенции с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ, във вр. чл. 225, ал. 1 от КТ, в размер на 13 520 лв., представляваща обезщетение на това основание за период само от 4 /четири/ месеца, в които останал без

работа поради уволнението, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на завеждане на иска до окончателното и изплащане, като с посоченото решение на ШРС това обезщетение му било присъдено в размер на 13 520 лв.

Сочи, че съгласно разпоредбата на чл. 225, ал. 1 от КТ, работникът имал право на обезщетение в размер на brutното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа поради незаконното уволнение, но за не повече от 6 /шест/ месеца.

Ищецът твърди, че на практика бил без работа, поради признатото от съда за незаконно уволнение, извършено от ответното дружество със Заповед № ***/15/12.04.2022 г., до 04.01.2023 г., като за това обстоятелство представя заверено копие от трудовата си книжка, както и разпечатка от Справка за актуално състояние на трудовите договори към дата 20.02.2023 г. и разпечатка на Справка за регистрирани заявления за отпускане на парични обезщетения за безработица и Справка за актуално състояние на регистрацията за парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО към дата 20.02.2023 г., като от тези справки било видно, че считано от 04.01.2023 г. паричното обезщетение за безработица, което получавал било прекратено, поради започване на трудова дейност.

Сочи, че с оглед определения в разпоредбата на чл. 225, ал. 1 от КТ максимален период на обезщетение, поради незаконно уволнение от 6 месеца и предвид обстоятелството, че по гр. дело № ***/2022г. по описа на ШРС предявил претенция за обезщетение на това основание само за период от 4 /четири/ месеца, с настоящата искова молба претендира ответното дружество да бъде осъдено да му заплати обезщетение на основание чл. 225, ал. 1 от КТ в размер на 6 760.00лв. /шест хиляди седемстотин и шестдесет лева/ и за останалия период от 2 /два/ месеца, през които е останал без работа поради незаконното уволнение.

Моли съда да се произнесе с решение, с което да бъде осъден ответника да му заплати обезщетение на основание чл. 225, ал. 1 от КТ в размер на 6 760.00 лв. /шест хиляди седемстотин и шестдесет лева/ и за останалия период от 2 /два/ месеца, през които е останал без работа, поради незаконното уволнение, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на завеждане на иска до окончателното изплащане на сумата, както и да му бъдат заплатени направените по делото разноски.

В проведените по делото съдебни заседания, ищеца редовно призован, се явява лично и с упълномощен представител – адв. Невена Димитрова от ШАК, като поддържат исковата молба и молят същата да бъде уважена. В представени по делото писмени бележки излагат конкретни съображения в подкрепа на исканията си.

Препис от исковата молба, ведно с приложенията към нея са били редовно връчени на ответното дружество, като в законоустановения едномесечен срок от тяхна страна е депозиран писмен отговор, към който са представени писмени доказателства. В отговора ответникът оспорва изцяло предявеният от страна на ищеца иск, като счита, че същият е допустим, но неоснователен и недоказан. В отговора последното признава факта, че ищецът е бил в трудови правоотношения с ответното дружество, считано от 12.11.2009 г., на длъжност „Регионален мениджър“, на основание сключен между страните безсрочен трудов договор. Също така признава факта, че на 19.04.2022 г. на ищеца му била връчена Заповед № ***/15/12.04.2022 г. на Управителя на „Баумит ****“, съгласно която, считано от 19.04.2022 г. трудовото правоотношение с ищеца било прекратено, на основание чл. 328, ал. 1 т. 2, предл. второ от КТ, с конкретна причина за прекратяване на трудовото правоотношение: „във връзка с изменение на щатно-длъжностното разписание от 11.04.2022 г. и проведен подбор“. Не оспорват обстоятелство, че Заповед № ***/15/12.04.2022 г., с която трудовото правоотношение с ищеца било прекратено, впоследствие е отменена със съдебно Решение № ***/09.09.2022 г., постановено по гр. дело № ***/2022 г. на Районен съд-Шумен, потвърдено с Решение № ***/23.12.2022 г. по в. гр. дело № ***/2022 г. на Окръжен съд-Шумен, влязло в законна сила на 04.02.2023 г. Не оспорват обстоятелство, че в следствие на признатото за незаконно уволнение, с което е прекратено трудовото

правоотношение, на ищеца по гр. дело № ***/2022 г. на РС - Шумен, ответното дружество било осъдено за заплати обезщетение за периода, през който И. Д. е останала без работа, като претендиращия период по горепосоченото дело е за 4 / четири/ месеца, както и че вследствие на признатото за незаконно уволнение на ищеца, и при доказано от негова страна обстоятелство, че същия е останал без работа за период от 4 месеца, му било присъдено обезщетение съгласно чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ, вр. чл. 225, ал. 1 от КТ е в размер на 13 520 лв.

Ответното дружество твърди, че обезщетението било изплатено изцяло на ищеца Д. към датата на подаване на настоящия отговор.

Ответното дружество правят правопогасяващо възражение спрямо претенцията на ищеца И. Д. Д. за прихващане на така претендираното обезщетение с изплатените на лицето обезщетения по реда на чл. 220 от КТ и чл. 222, ал. 1 от КТ в общ размер на 6 760 лв. Твърдят, че към датата на предявяване на иска по настоящото гр. дело и депозиране на настоящия отговор по реда на чл. 131 от ГПК по същото, ищецът И. Д. Д. не бил възстановил изплатените обезщетения по реда на чл. 220 от КТ и чл. 222 от КТ, които били изплатени на отпаднали в следствие на отмяната на уволнението основания.

Ответното дружество твърди, че искът е неоснователен, тъй като вземането на ищеца, до размера на предявеното с възражението насрещно вземане, е погасено поради извършено прихващане. Излага, че в ГПК, освен правилото на чл. 298, ал. 4 от ГПК, не се съдържат специални правила по отношение на правото на прихващане и упражняването му, поради което приложение намирали тези, установени с разпоредбите на чл. 103 - чл. 105 от ЗЗД, като от същите било видно, че решаващо за прихващането било изявлението на една от страните по реда на чл. 104, ал. 1, изр. 1 от ЗЗД, което било насочено към насрещната страна в правоотношението. С направеното в исковото производство възражение за прихващане това изявление не се променяло от такова, насочено към насрещната страна, в отправено до съда, с искане последният да извърши прихващане. С оглед на това, съдът следвало да извършва проверка за това дали са били налице предпоставките за прихващане, осъществили ли са се те и към кой момент.

На първо място, излага, че съгласно трайната съдебна практика следва да се извърши прихващане между вземането по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ и изплатеното обезщетение по чл. 220, ал. 1 от КТ за неспазено предизвестие. Сочи, че от приложената към исковата молба Заповед № ***/15/12.04.2022 г., с която трудовото правоотношение било прекратено е видно, че на ищеца било постановено изплащане обезщетение за неспазено предизвестие на основание чл. 220, ал. 1 от КТ „една брутна работна заплата“, поради което следва да се приеме, че обезщетението по чл. 220, ал. 1 от КТ, изплатено за неспазен срок на предизвестие, подлежи на прихващане от размера на предявеното с иск по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ. Излага, че двете вземания обезщетяват една и съща по естеството си вреда на уволнения - оставането му без работа. Същевременно, доколкото предвид отмяната на уволнението е отпаднало основаниято за изплащането на обезщетение по чл. 220, ал. 1 от КТ, се дължало връщането му. При това положение и наличието на своевременно заявено възражение за прихващане, били налице предпоставките за извършване на компенсация, като с оглед приспадане на размера на платеното обезщетение по чл. 220, ал. 1 от ГПК, дължимото такова по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ, вр. чл. 225, ал. 1 от КТ възлизало на 3 380 лв.

Ответното дружество излага също, че обезщетението по чл. 220, ал. 1 от КТ и чл. 224, ал. 1 от КТ се дължали, когато уволнението е законосъобразно, а в конкретния случай, уволнението било признато от съда за незаконно и било отменено, като в такъв случай обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ и чл. 224, ал. 1 от КТ не се дължало.

Излагат също, че според установената от ВКС съдебна практика възражението за прихващане, което било надлежно упражнено от работодателя, можело да се уважи безусловно между обезщетение при незаконно уволнение /чл. 225, ал. 1 от КТ/ и

обезщетение при уволнение, поради неспазен срок на предизвестие /чл. 220, ал. 1 от КТ/. Компенсацията било допустима, тъй като двете вземания обезщетяват една и съща по естеството си вреда на уволнение - оставане на уволнения без работа.

Сочат, че от представените към отговора доказателства било видно, че на ищеца И. Д. била изплатена сумата от 3380.04 лв. за обезщетение по чл. 220, ал. 1 от КТ, като сумата била изплатена на ищеца по банков път на 29.04.2022 г.

На второ място, ответното дружество излага, че съгласно трайната съдебна практика следва да се извърши прихващане между вземането по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ и изплатеното обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ - обезщетение в размер на брутното трудово възнаграждение за оставане без работа за 1 месец.

Сочи, че следва да се приеме, че обезщетението по чл. 222, ал. 1 от КТ, изплатено за оставане без работа, подлежи на прихващане от размера на предявеното с иск по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ обезщетение по чл. 225 ал. 1 от КТ. Двете вземания обезщетявали една и съща по естеството си вреда на уволнения - оставането му без работа. Същевременно, доколкото предвид отмяната на уволнението било отпаднало основанието за изплащането на обезщетение по чл. 220, ал. 1 от КТ, се дължи връщането му. При това положение и наличието на своевременно заявено възражение за прихващане, предпоставките за извършване на компенсация били налице. С оглед приспадане на размера на платеното обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ, дължимото такова по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ, вр. чл. 225, ал. 1 от КТ възлизало на 3 380.00 лв.

Сочи, че обезщетението по чл. 222, ал. 1 от КТ се дължи, когато уволнението е законосъобразно. В конкретния случай, уволнението било признато от съда за незаконно и е отменено, в такъв случай обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ не се дължало. Излага също, че според установената от ВКС съдебна практика възражението за прихващане, което е надлежно упражнено от работодателя, може да се уважи безусловно, между обезщетение при незаконно уволнение /чл. 225, ал. 1 от КТ/ и обезщетение за времето, през което работникът е останал без работа поради уволнението на основание чл. 222, ал. 1 от КТ. Компенсацията била допустима, тъй като двете вземания обезщетяват една и съща по естеството си вреда на уволнение - оставане на уволнения без работа.

Сочат, че от представените към отговора доказателства било видно, че на ищеца И. Д. била изплатена сумата от 3 380.04 лв. за обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ, като сумата била изплатена на ищеца по банков път на 31.05.2022 г.

Твърдят, че ако съдът уважи изцяло направеното възражение за прехващане по т. 1 и т. 2 от настоящия отговор, то с оглед приспадане на размера на платеното обезщетение по чл. 220, ал. 1 от КТ и това по чл. 222, ал. 1 от КТ, или 2 x 3 380.00 лв., то размерът изцяло покрива сумата по дължимото такова по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ, вр. чл. 225, ал. 1 от КТ - така заявената искова претенция в размер на 6780.00 лв.

С оглед на гореизложеното молят съда да се произнесе с решение, с което да отхвърли предявеният иск, като неоснователен и недоказан по размер. Също така, ответното дружество счита за неоснователно и направеното искане за присъждане на законната лихва върху претендираната сума, считано от датата на завеждане на иска до окончателното й изплащане.

В проведените по делото съдебни заседания, ответната страна редовно призована, не се явява представляващия дружеството и не изпраща упълномощен представител. В представена по делото писмена защита излагат конкретни съображения в подкрепа на исканията си.

ШРС, след като взе предвид събраните по делото доказателства и становища на страните, преценени поотделно и в тяхната съвкупност и като съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните, че ищецът И. Д. Д. е работил в ответното дружество Баумит **** ЕООД, гр. *** на длъжността „Регионален мениджър“ на безсрочен трудов

договор и пълно работно време от 8 часа, считано от 12.11.2009 г. Съгласно последното сключено между страните Допълнително споразумение № ***/14/25.01.2022 г. към Трудов договор № ***/12.11.2009 г., считано от 01.01.2022 г., основното му трудово възнаграждение било в размер на 3 118.08 лв., а размерът на допълнителното трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит, т. е. клас за прослужено време бил в размер на 8.40% към 01.01.2022 г. или 261.92 лв., или размерът на месечното му брутно трудово възнаграждение възлизал на 3380.00 лв.

Със Заповед № ***/15/12.04.2022 г., връчена на ищеца Д. на 19.04.2022 г., трудовото му правоотношение с ответното дружество било прекратено, считано от 19.04.2022 г. на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, предл. второ от КТ, във вр. чл. 329 от КТ, като причина за прекратяването била посочена: „във връзка с изменение на щатно-длъжностното разписание от 11.04.2022 г. и проведен подбор във връзка с чл. 329 от КТ“. С посочената заповед на ищеца Д. са изплатени следните обезщетения, а именно: обезщетение по чл. 224 от КТ – 15 /петнадесет/ дни, от които 9 дни за 2021 г. и 6 дни за 2022 г., платен отпуск и обезщетение за неспазено предизвестие по чл. 220, ал. 1 от КТ една брутна работна заплата.

Не е спорно между страните по делото и се установява от приложеното по гр. дело № ***/2022 г. по описа на Районен съд – Шумен Решение № ***/09.09.2022 г., потвърдено с Решение № ***/23.12.2022 г. по в. гр. дело № ***/2022 г. по описа на Окръжен съд – Шумен и влязло в законна сила на 04.02.2023 г., че по силата на същото е признато за незаконно уволнението на ищеца И. Д. Д., като е отменена като незаконосъобразна Заповед № ***/15 от 12.04.2022 г. на Управителя на „Баумит ****“ ЕООД, гр. ***, с която на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, предл. второ от КТ е прекратено трудовото правоотношение с И. Д. Д..

Осъдено е „Баумит ****“ ЕООД, гр. *** на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ, вр. чл. 225, ал. 1 от КТ да заплати на И. Д. Д. сумата от 13 520.00 лв., представляваща обезщетение за времето, през което е останал без работа през периода от четири месеца, считано от 19.04.2022 г. до 19.08.2022 г., ведно със законната лихва, считано от 13.06.2022 г. – датата на завеждане на иска, до окончателното изплащане на задължението.

Установява се от Допълнително споразумение № ***/14/25.01.2022 г. към Трудов договор № *** от 12.11.2019 г., копие на трудова книжка и справка от НАП, че считано от 01.01.2022 г. до 19.04.2022 г. ищецът е бил в трудово правоотношение с „Баумит ****“ ЕООД, гр. ***, на длъжност „регионален мениджър“, с основно месечно възнаграждение в размер на 3 118.08 лв.

Установява се от Фиш за начислено трудово възнаграждение за месец април 2022 г. от „Баумит ****“ ЕООД, гр. ***, че ищецът е получил брутно трудово възнаграждение в размер на 3 380.00 лв.

От заверено копие на трудова книжка и представената в открито съдебно заседание на виждане трудова книжка се установява заплащане от ответното дружество на ищеца на следните обезщетения, а именно: по чл. 220, ал. 1 от КТ – обезщетение в размер на 3 380 лв. за периода от 19.04.2022 г. до 18.05.2022 г.; по чл. 224 от КТ - обезщетение в размер на 2 304.54 лв. за 2021 г. – 9 дни и за 2022 г. – 6 дни; по чл. 222, ал. 1 от КТ - обезщетение в размер на 3 380 лв. за периода от 19.04.2022 г. до 18.05.2022 г.

От заверено копие на трудова книжка и от Регистрационна карта № 10052145/21.02.2022 г. на ищеца И. Д., издадена от Дирекция „Бюро по труда“ – гр. Шумен към Агенция по заетостта се установява, че ищеца е с първа регистрация на 21.04.2022 г. и последна регистрация – 02.02.2023 г., т. е. през посочения период ищеца не е бил зает по трудово правоотношение, като е бил регистриран като безработен.

Установява се от писмо от Справка за регистрирани заявления за отпускане на парични обезщетения за безработица и Справка за актуално състояние на регистрация за парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО към дата 20.02.2023 г., че на ищеца И. Д. Д. е отпуснато парично обезщетение за безработица за периода от 19.04.2022 г. до 04.01.2023 г. с дневен размер на обезщетението 85.71 лв. Изплащането на обезщетението е

спряно считано от 04.01.2023 г., поради започване на трудова дейност.

Така установената фактическа обстановка се потвърждава от всички събрани по делото писмени доказателства и по-специално от: Допълнително споразумение № ***/14/25.01.2022 г. към Трудов договор № ***/12.11.2009 г.; Заповед № ***/15/12.04.2022 г.; Решение № ***/09.09.2022 г., постановено по гр. дело № ***/2022 г. на ШРС, Решение № ***/23.12.2022 г. по в. гр. дело № ***/2022 г. на ШОС; копие от трудова книжка № 7, серия Б, № 482652; разпечатка от Справка за актуално състояние на трудовите договори на ищеца към дата 20.02.2023 г.; разпечатка на Справка за регистрирани заявления за отпускане на парични обезщетения за безработица и Справка за актуално състояние на регистрацията за парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО към дата 20.02.2023 г.; фиш за заплата за м. март 2022 г.; регистрационна карта с рег. № 10052145/21.04.2022 г., издадена от Дирекция „Бюро по труда“-Шумен; Копие от фиш на И. Д. Д., за м. май 2022г., от който е видно изплатеното обезщетение по чл. 222 от КТ; Копие от банково извлечение за изпратена сума по банкова сметка на ищеца - същата е посочена и в исковата молба; Копие от фиш на И. Д. Д., за м. април 2022 г., от който е видно изплатеното обезщетение по чл. 220 от КТ; Копие от банково извлечение за изпратена сума по банкова сметка на ищеца, както и материалите, съдържащи се в ГД № ***/2022 г. по описа на ШРС.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

С признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна, за незаконно уволнения работник възниква правото да получи обезщетение за времето, през което поради уволнението е останал без работа или е работил на по-ниско платена работа, но за не повече от 6 /шест/ месеца, считано от датата на прекратяване на трудовия договор.

За уважаване на предявения иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ по делото следва да бъде установен фактът на незаконно уволнение на ищеца, както и че същият, в резултат на незаконното уволнение, е претърпял вреди под формата на пропуснати ползи, предвид неполучаването на трудово възнаграждение по незаконно прекратеното трудово правоотношение.

Необходима предпоставка за уважаване на иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ, във вр. чл. 225, ал. 1 от КТ е да се докаже, че след датата на прекратяване на трудовото правоотношение ищеца е останал без работа за периода, за който претендира обезщетение.

В процесния случай по делото е безспорно установено, че уволнението на ищеца по силата на Заповед № ***/15/12.04.2022 г. на Управителя на „Баумит ****“ ЕООД, гр. ***, е било отменено, като незаконосъобразно, с влязло в сила Решение № ***/09.09.2022 г., постановено по гр. дело № ***/2022 г. по описа на Районен съд - Шумен. Със същото е било присъдено обезщетение по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ, вр. чл. 225, ал. 1 КТ само за периода от 4 /четири/ месеца - 19.04.2022 г. до 19.08.2022 г., предвид на което исковата претенция, включваща останалия период от 2 /два/ месеца, през които е останал без работа, а именно: 19.08.2022 г. – 19.10.2022 г. не се обхваща от силата на присъдено нещо по предходното решение и е процесуално допустима.

В настоящият случай от материалите по делото и по-конкретно от представените от ищцовата страна ксерокопии на страници от трудова книжка № 7, серия Б, № 482652, разпечатка от Справка за актуално състояние на трудовите договори на ищеца към дата 20.02.2023 г., разпечатка на Справка за регистрирани заявления за отпускане на парични обезщетения за безработица и Справка за актуално състояние на регистрацията за парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО към дата 20.02.2023 г. и регистрационна карта с рег. № 10052145/21.04.2022 г., издадена от Дирекция „Бюро по труда“ - Шумен се установява, че ищеца, след датата на прекратяване на трудовото му правоотношение, считано от 19.04.2022 г. до края на шестмесечния период по чл. 225, ал. 1 от КТ - 19.10.2022 г. не е започнал работа, което не се оспорва и от ответната страна по делото. Т. е . през процесния период от 19.08.2022 г. до 19.10.2022 г. ищеца не е бил зает по трудово

правоотношение, предвид на което същият е претърпял вреди, под формата на пропуснати ползи.

Предвид на изложеното исковата претенция с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ, във вр. чл. 225, ал. 1 от КТ е основателна и като такива следва да бъде уважена. Налице е причинна връзка между незаконното уволнение и претърпените вреди в резултат на нереализиран трудов доход.

Размерът на вредите е законово определен в материалноправната норма на чл. 225 от КТ. Съгласно чл. 225, ал. 1 от КТ при незаконно уволнение работникът или служителът има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа поради това уволнение, но за не повече от 6 месеца.

Относно размера на претендираното обезщетение по делото е приет заверен препис на влязло в сила Решение № ***/09.09.2022 г., постановено по гр. дело № ***/2022 г. по описа на Районен съд – Шумен, както и фиш за трудово възнаграждение за месец март 2022 г. на ищеца, от които става ясно, че brutното трудово възнаграждение на ищеца, изчислено по реда на чл. 228 от КТ е било в размер на 3 380 лева, а за период от два месеца – 6 760 лв., като размерът на претенцията не се оспорва от ответното дружество.

С оглед на изложеното съдът намира, че ответното дружество дължи на ищеца на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, във вр. чл. 225, ал. 1 от КТ обезщетение в размер на 6 760 лв., представляващо размерът на brutното му трудово възнаграждение за времето от 19.08.2022 г. до 19.10.2022 г., през което ищеца не е бил зает по трудово правоотношение.

Във връзка с направеното възражение за прихващане от страна на ответника, съдът намира за установено следното:

Предвид основателност на иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ, във вр. чл. 225, ал. 1 от КТ, то сбъднало се е вътрешно процесуалното условие за разглеждане на предявеното при евентуалност от ответника възражение за прихващане между негово задължение към ищеца за заплащане на обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ и задължение на ищеца за връщане на обезщетението по чл. 220, ал. 1 от КТ и чл. 222, ал. 1 от КТ.

В задължителната практика на ВКС /Решение № 770 от 08.12.2010 г. по гр. дело № 312/2010 г. на ВКС, III г.о., Решение № 271 от 17.10.2012 г. по гр. дело № 409/2011 г. на ВКС, III г.о., Решение № 241 от 01.12.2016 г. по гр. дело № 1602/2016 г. на ВКС, III г.о., Решение № 156 от 12.08.2022 г. по гр. дело № 3388/2021 г. на ВКС, IV г.о./ безспорно се приема, че обезщетението по чл. 220, ал. 1 от КТ, изплатено за неспазен срок на предизвестие, подлежи на прихващане от размера на предявеното с иск по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ – тъй като двете вземания обезщетяват една и съща по естеството си вреда на уволнения /оставането му без работа/.

Безусловно подлежат на връщане, респ. на прихващане, обезщетенията при уволнение поради съкращаване в щата по чл. 225, ал. 1 от КТ и обезщетението по чл. 222, ал. 1 от КТ. Това е така, защото обезщетението по чл. 222, ал. 1 от КТ се дължи само при наличието на законно уволнение, при това във втората хипотеза - осъществено на посочените основания и ако работникът или служителът е останал без работа за срок от един месец. Обезщетението по чл. 222, ал. 1 от КТ не може да се кумулира с обезщетението за незаконно уволнение още на едно основание - защото „покриват“ една и съща обезвреда - оставането без работа след уволнението. При последващо отпадане на основанията за получаване на обезщетение по трудово правоотношение работникът или служителът не се освобождава от задължение за връщане. В този смисъл е и константната съдебна практика и по-конкретно Решение № 623 от 24.06.2002 г. по гр. дело № 933/2001 г. на ВКС, III г.о., Решение № 432 от 21.05.2010 г. по гр. дело № 1134/2009 г. на ВКС, III г.о., Решение № 156 от 12.08.2022 г. по гр. дело № 3388/2021 г. на ВКС, IV г.о.

По силата на чл. 104, ал. 2 от ЗЗД погасяването до размера на по-малкото от тях настъпва от деня, когато това прихващане е могло да се извърши. За да може да бъде

извършено релевираното от ответника прихващане е необходимо на първо място да е изплатил на ищеца сумата за обезщетение по чл. 220 от КТ и по чл. 222 от КТ, тъй като едва след получаването им за него ще възникне задължение за връщането им.

По делото е установено, че ищеца вследствие на признатото за незаконно уволнение той е останал без работа за период от 6 /шест/ месеца, че полагащото му се обезщетение за процесния период съгласно чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ, във вр. чл. 225, ал. 1 от КТ е в размер на 6 760 лв. По делото са представени доказателства, че на ищеца е било изплатено обезщетение за неспазено предизвестие по чл. 220, ал. 1 от КТ в размер на 3 380 лв. на 29.04.2022 г. /копие от фиш за заплата за месец април 2022 г., копие от трудова книжка и копие от банково извлечение за изплатена сума по банковата сметка на ищеца/. Доколкото предвид отмяната на уволнението е отпаднало основание за изплащането на обезщетението по чл. 220, ал. 1 от КТ, се дължи връщането му. При това положение и наличието на своевременно заявено възражение за прихващане, предпоставките за извършване на компенсация са налице.

Също така от приложените по делото копие от фиш за заплата за месец май 2022 г., копие от трудова книжка и копие от банково извлечение за изплатена сума по банковата сметка на ищеца, на ищеца е било начислено и изплатено на 31.05.2022 г. обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ в размер на 3 380 лв. Следователно след като се установи, че е извършено такова плащане, то налице е възникване на задължение за ищеца за подлежащо на връщане обезщетение по чл. 222 от КТ.

Съдът намира, че в случая е неприложима нормата на чл. 271, ал. 1 от КТ, понеже в приложното поле на тази разпоредба не попадат случаите, когато обезщетенията са получени на отпаднало основание.

По изложените съображения съдът намира предявената претенция за основателна и като такава същата следва да бъде уважена изцяло, поради което и от предявеният от страна на ищеца иск с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ, във вр. чл. 225, ал. 1 от КТ в размер на 6 760 лева, следва да бъдат прихванати изплатените обезщетения по чл. 220, ал. 1 от КТ и по чл. 222, ал. 1 от КТ в общ размер на 6 760 лева, като иска с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ, във вр. чл. 225, ал. 1 от КТ следва да бъде отхвърлен, поради извършено прихващане със сумата от 6 760 лева, представляваща платени обезщетения чл. 220, ал. 1 от КТ и по чл. 222, ал. 1 от КТ.

Във връзка с гореизложеното, съдът намира за неоснователно и направеното искане за присъждане на законната лихва върху претендираната сума, считано от датата на завеждане на иска до окончателното ѝ изплащане.

Искането за присъждане на законна лихва върху главницата не представлява самостоятелен иск, а е законна последица от уважаване на искова претенция за парично притезание и се присъжда считано от датата на завеждане на съответния иск. По делото обаче не е предявен самостоятелен иск с правно основание чл. 86 от ЗЗД за обезщетение за забава за конкретен период и определен размер. Следва да бъде посочено също, че дори и такъв да беше предявен, то същият би бил основателен, в случай, че ответникът е бил поставен в забава по отношение на процесното вземане. Вземането за обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ е парично и безсрочно и за изпадане на длъжника в забава е нужна покана на кредитора на основание чл. 84, ал. 2 от ЗЗД. Съдебната практика приема, че за покана може да служи получената от ответника исковата молба, с която се претендира съответното вземане. Като акцесорно задължение обаче, лихвата следва главницата, респ. същата се дължи само и единствено при доказана основателност за изплащането ѝ. В настоящия случай, съдът счита, че същата е неоснователна, поради което не следва да бъде присъдена и лихва за забава.

По разпределението на таксите и разноските по делото:

На основание чл. 83, ал. 1, т. 1 от ГПК, ищецът е освободен от внасянето на държавна такса по исковата молба и разноски по производството.

Доколкото настоящото производство е трудово, а съгласно разпоредбата на чл. 359 от КТ производството по трудови дела е безплатно за работниците и служителите и същите не заплащат такси и разноски по производството, то ищеца въпреки че предявения от него иск е отхвърлен не дължи заплащане на държавна такса по делото. Същата следва да остане за сметка на държавата.

В същото време обаче безплатността на производството за работника и служителя се отнася до задължението му за заплащане на такси и разноски към съда, но тя не го освобождава от отговорността за разноските, направени от другата страна по делото, когато тя е спечелила делото частично или напълно и е била защитавана от адвокат или юрисконсулт.

В същото време обаче единствено ищцовата страна прави искане за присъждане на направените по делото разноски, като своевременно представя списък по чл. 80 от ГПК на разноските, но с оглед неоснователността на иска не ѝ се дължат такива. А от страна на ответното дружество не е направено искане за присъждане на разноски.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от И. Д. Д., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. Шумен, ул. *** № 24, ет. 3, ап. 8 чрез адв. Невена Димитрова от ШАК срещу „Баумит ****“, ЕООД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, обл. София, ул. „****“ № 38, представляван от управителя Николай Михайлов Бъчваров, иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ, във вр. чл. 225, ал. 1 от КТ за сумата 6 760 лв. /шест хиляди седемстотин и шестдесет лева/, представляваща обезщетение за времето, през което е останал без работа поради незаконно уволнението, ведно със законната лихва, считано от 06.04.2023 г., **поради извършено прихващане със следните суми, а именно: сумата от 3 380 лева, представляваща платено обезщетение по чл. 220, ал. 1 от КТ и сумата от 3 380 лева, представляваща платено обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ.**

Решението може да се обжалва пред Окръжен съд – Шумен в двуседмичен срок, считано от 19.09.2023 г., на основание чл. 315, ал. 2 от ГПК.

Съдия при Районен съд – Шумен: _____